

16. szám.
 Április 21-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

A felső ház és alsó ház.

Nagyméltóságu első emelet,
 Én azt mondom, maradjunk e mellett,
 Mert mivel hogy jó nekünk itt laknunk,
 Mért zúgolódnak, ezek alattunk?
 Ha mi meglehetünk elégedve,
 A többinek mért nincsen jó kedve?
 Ezek a földszinti lakók itt lenn,
 Tele vannak panaszzsal szünetlen,
 A házi urat csak molestálják,
 S az uri lakókat infestálják,
 A szerződésüket emlegetik:
 Mért nincs ez-amaz? azt hányják vetik,
 Pedig ha az emelet kényelmes,
 A parterre legyen szépen türelmes.
 Panaszkodnak a *steigerolásért*,
 Hogy nem bírják fizetni a házbért.
 Furcsa! hát akkor költözzenek ki!
 Ebben nem gátolja őket senki.
 Hogy nagyon sok rajtuk a *poloska*,
 Mely vérüket szörnyen szívja-szopja.
 Hja! biz az már együtt jár a házzal,
 Mint a káposzta-illat a gázzal,
 Minden civilizált épületben,
 Csimasznak kell lenni okvetetlen;
 S azért nem verjük szélylyel a falat,

Hogy őket ne csipjék oda alant,
 Lám mi a poloskáktól nem félünk,
 Minket nem csipnek, mert kék a vériünk.

Azt is betették a *recursusba*,
 Hogy a házmester goromba, lusta,
 S követelnek külön *kapukulcsot!*
 Akkor vennék nyugalmunktól búcsut:
 Lenne itten kravall, éji láрма,
 Minden gyanús ember ki s be járna; —
 Au contraire, a házmesternek kéne
 Emeltetni nagyobb tekintélyre,
 Legyen az ő czime „kapu-tárnok,”
 Vagy még zengőbb: „lépeső-korlátnok,”
 Legyen nagy gombos bottal ellátva,
 Ki rézonnéroz, azt vágja hátba;
 Legyen nála teljes jus gladii,
 Ki nem fizet, lökje ki, s agyiő!
 Járjon hosszú medvebőr kantusban,
 S a canaillet így tartsa respectusban,
 De mikor mi uraság érkezünk,
 Salutáljon s hintót nyisson nekünk:
 Minden jól rendezett uri házban,
 Így van ez alkotmányos szokásban.

Azért az én szerény indítványom,
 Melynek elfogadását kívánom,

Sőt épen követelni is merném,
 Hogy midőn a parterre és souterrain
 Lakói az instantiát hozzák,
 S ez által utóbb még azt okozzák,
 Hogy a házi úr nekünk is felmond,
 S velünk való szerződést is elbont,
 Vagy, a mi még rosszabb lesz ránk nézve, —
 Pedig ezt is kell ám venni észbe:
 Meghallgatja az „ő“ kérésüket,
 S akkor a „mi“ szállásunk lesz szűkebb.
 Tehát — mikor jönnének a „kendtek“

Hová csak rajtunk keresztül mehetnek,
 A lépcsőt előttük elrekeszszük
 S a házi úrhoz fel ne eresztjük.
 Ez volt az alázatos motióm .
 S ezzel bevégzem a commotióm.

*

A méltóságos első emelet
 Részéről lön erre a felelet:
 Ha „azoknak“ nem tetszik a helyük,
 S panaszt tesznek, — mi is megyünk velük!

K-s M-n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámmhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No most már egészen jó helyünk van új országban. Edig csak egymásra nem halgatunk, mikor besziltünk; de most magunk se haljuk, a mit magunk beszilünk. Is ez nagyon jó, olyan fölsíges jó képviselőhaznak acusticaja, hogy mikor job oldalon indítványozni fognak, hogy menyünk Rajxratba, bal oldalon azt fogja irtenyi, hogy indítványoztunk hivatalnokok kizaratasat követsigbül, is velünk szavaz.

Hetfői ülisbül én ipen anyit irtetem, mint opera librettobul, mikor hatan ezere inekelnek is orchestrum muzsikal. Derik vice kapelmeister grof ur, hiaba ütöte tactust ot a pulpituson, azirt ensembleböl nem lehetet kivenyi semit, „soli“k pedig egészen elvesztek. Ha valaki lasan beszil, nem latnyi belüle, csak pantomimicat, ugy hogy stenografusok hata mögöt alanyi kel fotografusnak, a ki szonoklatokat lefotografiazon. Ha pedig valaki erősen larmaz, anak meg duplan halanyi beszidit, a mint stukaturbul vizzagytin, ugy hogy Madarasz barátom már indítványba izs eseleketé, hogy tartunk meg törvinyt, ne besziljen minden ember kitszer. Pedig csak ezer beszilt minden ember, de plafond vizzaverte.

Én tudnik igen jó indítványokat tenyi, a mivel ezen segitenyi lehetne.

Pildanak okajairt: kelene tartanyi egy nagy tubust, ugy izs ezere csak egynek szabad beszilnyi. Jegyző atnyujtana mindig tubust szolnoknak, a ki következik, az azutan azon keresztül elfujhatna dictiot szipen irtelmesen. Volna nagyobb auctoritasa izs oratornak, trombitaval szaj elöt.

Numero secundo: rezonancz-bodent kelene rakatnyi képviselők laba ala, akor mindeniknek hangja haromszorosan felpotenziazodik, is fog menyödörögnyi.

Vagy pedig kel minden képviselőnek esinyaltatnyi egy privat telephont, a mi hangot elviszi meszire.

Hanem hat ezeket én mind nem indítványozok, mert hiszen hat nagyon jól van az, hogy ugy van, hogy nem lehet egymás beszidit halanunk, mert:

1-o. Igy nem veszhet össze soha job oldal, baloldalval.

2-o. Nemzetisigi kirdis izs radicaliter meg van oldozva: beszilhet már minden ember totul, raczul orszaggyülisen. Mindegy az.

3-o. Legkinyeseb kirdisek olyan szipen keresztül mehetnek, hogy senki se nem tuga vi-gezetül, mire szavazta?

4-o. Atkozot ujsagi-ro nem kifigurazhat több oratorokat minket.

5-o. Tiszaparti képviselőknek a torka muszaj berekednyi.

A miirt izs nem elmulaszthatok haladatos köszönetet szavaznyi (felalasal) miltozagos clv-barátom urammak, Irmini urnak, hogy ilyen jól megtiszaszabalyozta új képviselőhazat, mert ha olyan jó acusticaval fogja hozza Tisza szabalyozashoz, mint a milyen hydrostaticat kifejtete ország-haz ipitetisnil, az ugyan jó lesz nekünk.

Alazatos szolgaja

Tallérossy Zebulon.

Az emancipatio kérdéséhez.

Bánffy Hunyad april 10. 1866.

T. szerkesztő úr! Egy olyan esetről értesítem, mely már a gyakorlat által *törvényjé* válni készül, s melyre ez évben is mint *törvényes tényre* történt hivatkozás, két évben egymásután hasonló eset fordulván elő. A tény röviden ez: 1864-ben Husvét első s következő napjain katonaság ment keresztül B. Hunyadon, a zsidóknak is akkor éppen ünnepek lévén, egy *értelmes folyamodást* adtak bé a megye tisztelt *fő bírájához*, hogy ők mentessenek fel a katoná elszállásolástól, innepük miatt. A fő bíró úr szíve nincs közből, s a folyamodás *meg hatja*, s mi, kik szerencsétlenségünkre *zsidók* nem vagyunk, tartottuk a katonát egész Husvét alatt, a zsidók csendesen ünnepelvén. 1865. hasonló vendégeket hozott reánk, és éppen Husvétba, már ekkor a zsidók nem folyamodtak *Kolosvárra*, csak a szolgabíró ural *értették* meg a dolgot, ki nem is volt rest, egy felsőbb rendeletre hivatkozni tavalyról, s a zsidók megint csendesen, s mi zajosan vendégeinkkel ünnepeztünk. 1866-ban gondoskodtak a Poroszok hogy megint vendégünk legyen Husvét ünnepére, s a zsidók ismét megkísérleték az időközben megváltozott új szolgabírónál ügyöket tisztába hozni. A szolgabíró úr azonban a megelőzőtt 2 évi gyakorlat általi *törvényt nem értette meg*, azonban főbíránk ki most is a régi, tudta a két évi gyakorlatot, s a zsidók 3-or is csendesen s mi ismét vig tűzér urakkal ünnepeztünk.

Röviden ez a tény állás, s bár nem vagyunk az *emancipatió*nak ellenei, de ekkora *emancipatiót* még sem óhajtunk, annyira nagylelkűek nem akarunk már lenni, hogy vallásunkat is alá rendeljük, a zsidóknak csak azért, hogy türelmetlenséggel ne vádoltassunk? Ezt éppen nem hiszem, hanem éppen mert nem hiszem, szeretném, ha azon új codexből, ezen az egy §-on változtatás történnék jövőre, csak azért, hogy mindnyájan boldogan ünnepelelhessünk keresztények és zsidók egyaránt. —

X.

Hallatlan.

Az 50-es években történt, mikor a X-i rendőrség teljes fényében diszlett. A jó öreg N. felrándult bizonyos ügyei végett ekkor először életében. Késő estve törődötten megérkezvén, megszállt az Y. fogadóban a 9-ik számú szobában, s mindjárt le is nyugodott. Ugyanott a 90-ik sz. szobában valami gyanús egyéniséget tartott őrszem alatt a rendőrség; ennek baja támadván, orvost rendelnek hozzá; megérkezvén az orvos, rosszul érti a 90-ik számot, s a 9. alá kopogtat be. Az öreg úr kénytelen beereszteni azon kijelentésére, hogy a rendőrség paran-

csából keresi őt fel; hozzá is fog azonnal a mütételhez, az öreg úr csak néz, bámul s elfogadja jámbor önmegadással a policzialis orvosi segélyt. — Leírhatlan édes éjji nyugalma után siet régi barátjához B. ágenshez, s álmélkodó hálás érzettel elkezdí dicsebiteni az X-i rendőrséget, mint a föld kerektségén okvetlen a legelső, mely alighogy ő megérkezett, már tudta, hogy jelenleg már nyolcz napig tartó constipatióban szenved!

Kiülte a sarat.

Dicselkedett valaki, hogy bizonyos nagyszerű poharazás alkalmával, mikor a társaság tagjainak legnagyobb része kidőlt, ő kiállotta a sarat. — Csak kiülted biz azt; — jegyzé meg a józanon maradt jelenvoltak egyike; — mert én láttam, hogy te sem tudtál volna lábaidon becsülettel megállni. —

Prószit.

Doktor úr! tegnap egymás után hetet tüszentetem; mit mond erre? — kérdi aggódva házi orvosától a képzelősködő, s betegségtől ok nélkül is rettegő ur. — Hát azt, hogy: prószit; felelt egyszerűen az emberét jól ismerő orvos. —

Őszinte vallomás

— egy férjhez menendő lányhoz. —

Ha volna nékem százezer forintom —
Lennél nőm ugy-e szépséges rubintom?
Öltözhetsz nálam akkor talpig selyembe,
Laknánk együtt pingált, tükrös terembe...
Ah! Istenem! mily boldogok volnánk ott!
Csak úgy fitymálnánk az egész világot!
Hintón — az inas persze bakon állna —
Robognánk minden este a színházba:
Lennél nőm ugy-e szépséges rubintom,
Ha volna nékem százezer forintom?

De minthogy nincsen százezer forintom —
Te rám sem halgatsz gyönyörű rubintom?
Pedig... eh! de hát mit ér az tenéked:
Hogy nemsokára iskolákat végzek?!
Mit bánod te, ha férjed lesz számár is,
Csak gyözzön bankóval a pugiilláris?..
Eredj — ha megkért — s engemet feleld el,
Légy boldog -- ha tudsz — Tökisfy Elekkel!
Ne hallgas én rám gyönyörű rubintom;
Hisz nincsen nékem százezer forintom!

Szapuló Matyi.

Ne menj rózsám a tallóra

Ha megvágod a kezedet
Ki süt nekem lány kenyeret.

*Hitelező. Ugyan nem fizetné ki uraságod ezt a kontót.
Zebulon. Non possumus! Ha nem hiszi, tesik ide níznyi.*

— Ugyan miért vezet éppen *három* ajtó az új országház teremébe?
— Kétség kívül, hogy jobb felől az európaiakat, bal felől a tigriseket, a középsőn meg a centralistákat eresztgetik ki s be.

Mire nem jó az ekzikúció!

Berti barátom több év óta rideg özvegységben éledgelé napjait. Hiányzott a gazdagság gépezetének legjelentékenyebb kereke, melyet nagy városi ember mai világban már csak szükséges rossz, vagy kényelmi cikk gyanánt tekint. Amint mondom, hiányzott a feleség, házi asszony, anya egy személyben. Nem csoda tehát, hogy B. barátom *feleségtelen* provisoriuma alatt a bevételek és kiadások között is épen oly kedvezőtlen viszony állott be, mint akármely állam hasonnemű *felelősségtelen* provisoriumánál szokott. Így történt aztán, hogy B. barátom az adó ki, — vagy beszolgáltatására nézve is azon elszánt honfiak sorába jutott, akik csupa vendégszeretetből levárják a nem fizetés ne továbbját, mit közönséges kifejezéssel ekzekúciónak hínak, felsőbb iránylyal azonban *kénytelen vendég szeretetnek* lehetne nevezni.

Berti barátomnak azonban ez egyszer több hasznot hozott az ekzekúció, mint kárt. Beállít ugyanis hozzá egy tiszt, mintegy tizenötöd magával, nem ugyan azon keresztényi szándékkal, hogy a rajta követelendő adót lénungfejében le egyék, ígyák, mi sokkal észszerűbb volna ily pénztelen világban, mintsem hogy még több költséges, bajt okoznak.

Berti barátom, mint maga is katona viselt ember, ki talán két urat is kiszolgált, fogadta a hivatlan vendégeket, amint kénytelen szíveségétől kitelhetett. A tiszt azonban emberséges viselete által csak hamar jó indulatot keltett maga iránt. Ezen körülmény s talán a jóféle nyiri karcos is bizalmassá tette a két ellenséges had vezéreit. Berti barátom, mint őszinte magyar ember, semmi titkot sem csinált nem igen kedvező anyagi helyzetéből, mi közben tán nem feledkezett meg azon dificitről sem, melybe boldogult felesége halála juttatta. A kapitány hamar kiismerte magát, hogy nem közönséges miveltségű emberrel áll szemben, valamint a ház berendezése is meggyőzhette őt arról, hogy itt a finom izléssel nem megvetendő vagyonnak is kell párosulnia, s Berti barátomat, ki mindennek annyira megtudja magát kedveltetni, hogy még pörös felei is kénytelenek őt szeretni, kapitány uram is egészen kedvére való embernek találta. S hogy iránta való vonzalmát kitüntesse egy női arcképet von ki tárcájából.

„Nézze ön e nőt, így szól a kapitány, hogy tetszik önnek?“

Berti barátom, kinek a festészet iránti fogékony-ságáról számos gyönyörű képe tanuskodik, szemébe néz az átvett arcképnek, s rövid szünet mulva ily választ ad a kérdésre:

„E nő nekem tetszik.“

„No hát vegye el ön,“ folytatja a kapitány, ez az én hugom.

„Ha csak ennyiből állna válaszol Berti barátom én elvenném.“

„E nővel kap ön 18 ezer forintot, mond a tiszt, azzal kisegítheti magát minden bajból.“

Ily féle beszélgetés folyt a két ellenséges fél között, tovább is; sem a kapitány rábeszélése, sem Berti barátom hajlandósága nem szenvedett fogyatkozást. Nem tudom bizonyosan, a nő, vagy a 18 ezer forint csinált-e nagyobb rést Berti barátom szive bástyáján, hanem gondolom, mindkettő. Elég az hozzá, hogy Berti barátom minél előbb fölment Bécsbe a kapitány ajánló levelével fölvertézve, bemutatja magát az ajánlott hölgy szüleinél, kik őt akár a kapitány levele folytán, akár Berti barátom ellen ellenállhatlan megkedvelése következtében, meghívják ebédre. Berti barátom elfogadja, megjelenik. Majd meghívják őt vacsorára is. — Berti, barátom tetova nélkül elfogadja azt is megjelenik. És a vacsoránál történt tulajdonképen az az érdekes esemény, melynek kedvéért téged óh nyájas és nyájtalan olvasó Szabolcs vármegyéből a paradicsomban kelt jogfolytonosság elvénél fogva Bécsbe fírasztottalak. Halljad tehát fáradalmaid jutalmául,

És közben-e, vagy mindjárt az elején hozzák a sódart; (valami jóféle vestfaliai lehetett.) A kisasszony — az akinek arcképét már láttuk — kínálja Berti barátomat a sodarral. Berti vesz egy szeletet, megeszi és jónak találja. A kisasszony kínálja őt másodsor Berti barátom vesz másodsor, megeszi és jónak találja. Harmadszor is jön a kisasszony sódarával, kínálja őt újra Berti barátom elfogadja a szives kínálást, újra vesz egy szeletet, megeszi jó ízűen és még jobbnak találja. De a kisasszony hihető még soha sem látott oly jóízű falatozást, még negyedszer is megkínálja, azzal a jóságos szíveséggel, mely a bécsieknek sajátja.

No, mit gondolsz, házasulandó barátom vagy honfitársam! mit tennél te hasonló szives körülmények között? Nem tartanád-e decorum vagy illem elleni vétkeknek negyedszer is venni ugyanazon tálból? Vagy mernél-e kosarat adni egy kisasszonynak (Bécsben a lányok még nem nagysámok, hanem csak kisasszonyok) egy kisasszonynak mondom, kihez azon föltett szándékkal közeledtél vala, hogy vele a családi közös boldogságot a dualismus alapján megállapítsad, mernél-e kosarat adni?

És mit gondolsz, mit tett Berti barátom? Nem tudod, ugy-e? Tehát halljad és tanulj!

Berti barátom ránéz a kisasszonyra azon szeretet-re méltósággal, mely ismét csak neki sajátja; megfogja, (de ezt csak gondolom magamtól) a tál alját az azt tartó

bársonyapintatu kacsóval egyetemben, és hogy a további kinálástól, s az utóbb is bekövetkező kosaradás kellemetlenségétől biztosítsa magát, e következő nyilatkozattal veszi ki a negyedik szelet sódart: „kisasszony!” — ön engem *négyszer* megkínált sódarral, és én egyszer sem adtam kosarat önnek; majd meglátom, nem ad-e ön nekem *előszörre* is kosarat.“

Erre a mint kiki elgondolhatja, általános mosolygás, — a kisasszony részéről még egy kis kedves elpirulás, Berti barátom részéről pedig a legkellemesebb önelégültség következett, hogy hosszú utjának legkényesebb pontján ily könnyű szerrel áttette magát.

De azt már csakugyan el nem gondolná senki, még az Űstökös mindentudó csizmaüiája sem, ha én meg nem mondanám, hogy Berti barátomnak ezen talán tréfának is vehető spártai nyilatkozatából még az nap, vagyis inkább este valóságos eljegyzés következett. Ez megtörténvén, a menyasszony azt találja kérdeni Berti barátomtól, a vőlegénytől, mikor gondolná az esküvét végrehajtandónak?

„Holnap mindjárt,“ válaszol Berti barátom azon bátorsággal, mely ily esetben csak a jól végzett embernek sajátja.

„S hány óraker?“ kérdi tovább a menyasszony.

„Kilenczkor“ volt a válasz.

„Nem lesz korán?“ mond a menyasszony.

„Nohát nyolcz óraker,“ válaszol Berti barátom, ki épen úgy érezhette magát, mint egy győztes hadvezér, ki valamely vár feladójával alkudozik.

És a jó kisasszony nem tartván tanácsosnak tovább alkudozni szíve meghódítójával, nehogy még korábban kénytelenítessék pártája erősségéből kivonulni, beleegyezett a *nyolcz órába*. Berti barátunk pedig, mint katonaviselt ember pontosan megjelent más nap nyolcz órára a szerencsésen elintézett közös ügyek szentesítésének ünnepélyes szertartására.

S azóta élnek boldogul Szabolcs vármegyében, feles L. falván nagy számu barátaik, de még pörös feleik örömeire is!

Tanulság ebből a többi között az: hogy ha a bécsiek oly őszinte szívességgel kínálnak bennünket valami *megemészthető* realitással, mint e kisasszonyuk Berti barátunkat; mi bizonyosan nem adunk nekik kosarat, s készek vagyunk 24 óra alatt oly bölcsen elintézni a közös ügyeket, hogy két kalap alatt, két külön tárczával is boldogíthassuk egymást.

Adomák.

S. M. uradalmi főtiszt körutazása alkalmával fehérmegyében, kérdé épen nem igen szellemdús, de magá-

ról mégis igen sokat feltételező kocsisától, miféle falvak a mellettök elmaradók. — A kocsis bizonyos nemével a tudálékosságnak a falvakra mutatva válaszoló:

Az alsó — amaz közép, és ez itt Felső-Alap, — hanem mind *respublica*.

Mi! *respublica*? — Aztán mi az a *respublica*? te Jancsi.

Hát az a *respublica* semmi nem egyéb, mint az oly helyekről összejött urak, kik máshol nem tudtak megélni. —

X. apátságban, szokás szerént pénteki napon, ebéd alatt a szent írásból olvasott a növendék szerzetes és pedig „Jézusról és az öt ezer emberről a pusztában,“ hol a többi közt az mondatik, hogy 5 árpa kenyérrel és 2 hallal mindnyájan megelégedtek. Bevégezvén az olvasást a növendék szerzetes, kézsókolás végett az apáthoz megy, ki e kérdést intézi hozzá: mit gondol, azon öt ezer ember közt voltak-e *magyarok*? Látván a növendék zavarát, önmaga a kedélyes apát felelt meg, mondván: nem, mert ha lettek volna; úgy bizonyosan meg nem *elégedtek*, — hanem még *egy pohár bort* is kértek volna.

Kraszna megyéből. Az itteni pénzügyi biztos (finanz commissarius) a váltó eljárásnak egy egészen új, a törvénykezési téren eddig ismeretlen nemét találta ki, — ugyanis Sz... nevű birtokos ellen volt nékie egy 200 o. é. forintos váltója, a midőn a fizetési határidő lejárt, maga mellé vevén öt pénzügyört (financz) ezekkel együtt kiment Sz... nek falun fekvő udvarába folyó hó 5-én, az adós épen honn nem levén, egy az udvaron lévő értékesebbnek tanált szekérbe, az adós istállójából kihajtott két ökröt belefogat, s még ezzel a követelést eléggé fedezettnek nem találva, kivezettetett az istalóból egy lovat, s az eként lefoglalt szekeret, ökröket és lovat önhatalmulag behajtotta Sz.-Somlyóra, a hol azoknak haladék nélküli elárvereztetésüket ki is hirdette, — kinél gyorsabb eljárást bizonyosan az egybegyült honatyák sem fognak kitalálhatni majd, ha a codifikálásra terök lesz, — azonban úgy értesültem, hogy a megyei kormány ezen eljárását a pénzügyi biztosnak komolyan rosszálja, s annak megsemmisítésére lépések tétettek, — lesz-e eredményen a tett intézkedéseknek ezen a megyében külön, és a megyei hatóságtól magát függetlennek tartó hatóság ellen, a jövő fogja megmutatni. —

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Miben gyarapodtunk 61 évi? Abban, hogy akkor azt beszéltük: „12 évi szennyvedésünk, 49 most pedig azt, hogy „17 évi szennyvedésünk.”

— — Egy képviselő következő beszédet tartá a husvétii szünnapok alatt a Réz-aljai választóihoz: „édes fiaim, tanuljatok, hogy meg ne csalhasson benneteket a zsidó. Miveltiségre kell törekednünk, hogy mi csalhassunk meg másokat, ne pedig mások minket.” (Megéljenztek?)

— — (Hát azzal a József-városi bíró-választással hogy áll már a dolog?) Kínálják azt a méltóságot fűnek, fának, de senki sem akarja elvállalni. Egy a mi mestersegünkben való polgártársat is megkínáltak vele, de az is azt mondta, hogy nem instál belőle. (De csak nem maradhat bíró nélkül az a szép külváros.) Nem is marad az; ha egy ideig olyan embereket kínálgatnak, a kik nem fogadják el, majd csak akad a mandarinusok között, a ki elvállalja.

— — (Kaptak-e már az Oláhországiak fejedelmet?) Kaptak, még pedig egy *Hoherczollern* hercegezet? (Miféle nemzetség az?) Az etymológiája szerint Hoch: magas, zoll: vám, adó; = *Adómagasító princz*. (No ha csak az a kivánságuk volt az oláhoknak, ezen könnyen segítve lehet.)

— — (Hát jönnek-e már azok az állambankók?) Engem ugyan még nem támadtak meg. (Azt mondják, hogy ilyen bankók kiadása végett hívták Bécsbe Bibicz urat, a bankgubernátort.) Nem hiszem én ezt addig, a míg Besze Jánost nem hívatják Bécsbe.

— — (Igaz, hogy Bismarknak fáj a lába?) Igaz ám, azt mondják, hogy azért fáj a lába, mert nagyon messze talált menni.

— — Több osztrák kereskedő, háborútól tartva, előre is orosz lobogót húzott fel az árboczára. (Már most hajóskapitányoknak meg én tudnék nekik egynehány tapasztalt magyar férfit ajánlani, a kik igen jól tudnak vezetni orosz lobogó alatt.)

— — A ministeri karszékeket már megcsináltatták az új országházba. (Mondja aztán valaki, hogy mi nem vagyunk udvarias emberek; még nem is tudjuk, hogy kik lesznek? azt sem tudjuk, hogy lesznek-e? már is azt mondjuk nekik: „tessék leülni mi nálunk.”)

— — Ama híres Paskevics herczegnek az egyet len fia, mindenét elpazarolta és most tünkre jutott; még pedig az a legnevezetesebb, hogy az apja nevére hitt négyes tarokkon vesztette el a legtöbb pénzét. (Ez tehát elmondhatja, hogy „Paskevics adta, Paskevics elvette!”)

— — A nápolyi medikusok a rectorjokat előbb megütlegették, azután fáklvás menettel tisztelegtek nála. Mit mondasz ehhez asszony? (Hát azt mondom, hogy elég ember találkoznék, aki kész volna egy kis ütleg árán is megszerezni a fáklvás menetes megtiszteltetést.) Már megint a magas politikába avatkozol!

— — Tyhü! töröm a zuzáját, kiütött ám a testvér háború! (Ugyan hol? Németországban vagy Romániában.) Sokkal közelebb; minálunk, Pesten a méltóságos főrendek házában. (Hát ennek megint hogyan kell kiszabizálni az értelmet?) Úgy, hogy két nemes báró közül, akik nagyon jó testvéreknek ismertetnek, az egyik, Béla, indítványt tett, a másik meg, Laczi, heves dictiót tartott ellene.

Muszajítottik.

Jókai egyik közkedvességű regényében, — talán a politikai divatokban, — egy helyt azt állítja, hogy a „muszáj” szó sem nem deklinálható, sem nem komparálható, sem nem konjugálható. — Tévedés. — Én, ki e sorokat írom, még az özőnvíz előtt, egy megyei közgyűlésen saját füleimmel hallottam a mondott szót egy hivatalos egyéniség ajkairól, a konjugáció szabályai szerint alakítva ekként elhangzani: *muszajítottik*. És ezt be is tudnám bizonyítani, mert hallotta azt rajtam kívül legalább is száz ember. — Igaz, hogy a mint a szó elhangzott, rögtön hallatszott rá azon megjegyzés a közönségből, hogy: tartom vad ígének. De híjába! a konjugálás még is csakugyan megtörtént.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:
Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.